

1º DE MAYO 2017

11'30 horas: TROBADA ANARCOSINDICALISTA I LLIBERTÀRIA (MACBA – Plaça dels Àngels)

Intervenciones: CNT – Asamblea del Raval – Proyecto Esperanza (Ruymán-FACG) – AZADI Plataforma de Solidaridad con el Pueblo Kurdo - Adherentes a la Sexta de Barcelona – Comité Solidaridad con Leonard Peltier - Te Kedas Donde Kieras – Campaña Colze a Colze –

Solidaritat Rebel – Papeles sin Contrato – Sindihogar,...

Poesía: Biolentos

Cantautoras/es: Petaluda en Elm Street, Niko Nakuta, Juanito Pikete

Espacio infantil

Tenderetes

14'00 horas: Comida vegana y mixta (precios populares)

18'00 horas: Iremos a la MANIFESTACIÓN LIBERTARIA (Rambla del Raval – C/ Hospital)

1r de Maig

Contra la por i l'exploració: suport mútu i autogestió

En els dos últims segles, i degut al desenvolupament industrial, la població fou abandonada al

camp, van créixer les ciutats i es produir un gran augment de la classe treballadora lligada a les fàbriques i a la indústria. La lluita de classes, la implantació dels sindicats, l'avarícia dels patrons i la podridura de la classe política provocà milers de conflictes laborals. Ni els pitjors dictadors, ni els més consumats militars feixistes, ni l'església carca i retrògrada van poder amb un poble brau que sempre plantà cara a tot intent d'esclavisme i aniquilació. Fins i tot en temps molt durs, com els anys del pistolisme, la classe obrera va fer front a la avarícia empresarial i a la repressió estatal. Es necessària aquesta breu introducció per explicar els moments actuals.

Amb estudis sociològics i tècniques de neteja de cervell en massa, el capital sap perfectament quin és el millor moment per donar la volta de femella que posi a la classe treballadora potes amunt, sense cap tipus de contestació. El que els empresaris denominen crisi, no és ni més ni menys què un intent de establir un nou marc de relacions laborals on una part important de la població passarà a tindre treballs precaris, sent necessaris tres o quatre per poder subsistir. La resta veuran una disminució d'un 20% o un 30 % dels seus salaris per que al crit de "que ve el llop" acceptaran de forma mansa aquestes rebaixes. I encara contents, per que veuen com una capa important de la població ha caigut en el llim de l'atur, els desnonaments i la desesperació.

Aquest mateix poble que en altres temps aconseguí millores socials, primer s'han menjat els seus estalvis, després els dels seus pares i finalment ha caigut en mans d'esglésies, parròquies o Càritas, on acudeixen sense cap modèstia a pidolar el seu suport. Les vivendes adossades i els pisos comprats en època de vaques grasses es quedaren pel camí, han tornat a les mans dels especuladors, que els van enganyar mitjançant la concessió d'hipoteques que era impossible que ningú amb dos dits de front pogués afrontar. De cop s'acabaren els crèdits, tornada a casa dels pares –en alguns casos d'avis– i a viure de la miserable pensió dels seus majors. Massa sofriment per tan escassa protesta. I és que en alguns sectors la capacitat de lluita i rebel·lia va morir en la seva joventut, mentre que en d'altres molts, acostumats a un món fàcil, a tindre-ho quasi tot, sense aportar quasi res, mai va existir.

Altre part de la joventut està preparada intel·lectualment, però segueix sense saber el què és la lluita. Després de dues carreres i tres o quatre màsters, després de comprovar que aquí el seu futur era fregar plats i servir a las terrasses als turistes, han agafat les de Villadiago i han sortit xiulant cap Europa a països com a França, Anglaterra o Alemanya. Allà, en molts casos també estan fregant plats, però cobren molt més que aquí.

En un país on la principal indústria és el turisme –es parla de 70 milions de visitants l'any– algú tenia que ocupar els sectors que ha anat abandonant la població autòctona. La població llatina ha ocupat el sector dels cambrers i les habitacions d'hotel, deixant per a la població subsahariana, magrebí el sector del camp i els hivernacles. En dos o tres anys ha tingut lloc “la tempesta perfecta” pels empresaris hotelers espanyols. El terrorisme islamista –que ha colpejat destins com Tunísia, Egipte, Turquia– i l'escassetat de conflictes a Espanya han fet que el turisme de platja europeu inundés les costes de la península i les illes. Com a conseqüència, les denominades “kelis” han passat de tindre que fer set o vuit habitacions a realitzar la neteja de vint, amb lo qual els hi surt una mitjana de dos euros per habitació. Una vegada més l'avarícia empresarial ha volgut acaparar tots els beneficis, no deixant ni les molles a les seves treballadores. Després s'omplen la boca dient que “ells” creen riquesa.

Per a que totes aquestes esperpèntiques situacions es poguessin produir eren necessàries varies variables. La primera era que els sindicats oficials, finançats per l'Estat, adormits e integrats en un sistema d'explotació salvatge, no representaren cap obstacle. Això ho han aconseguit desmobilitzant i traint als treballadors i treballadores i enganyant-les amb petites manifestacions i vagues generals d'un sol dia, sabent per endavant que al capital no li fa ni pessigolles. Començaren no plantant cara quan s'implantaren les ETT, després continuaren fent la vista grossa davant de jornades de 14 hores i rubricant la seva complicitat en inspeccions de treball integrades en la màfia empresarial. Encara que per suposat, un dels grans culpables és la mateixa classe treballadora.

La majoria dels treballadors d'aquest país desconeix què és una reivindicació, què és l'acció directa i què és un sabotatge. S'han oblidat de que les vagues son una eina de lluita per conquistar drets, què solament es poden aconseguir si son salvatges i indefinides, què es convoquen per guanyar-les, què l'Estat i la patronal son els nostres enemics i què els hem de combatre si no volem convertir-nos en una classe treballadora depauperada què es conforma amb caure en el forat de la pobresa i subsistir omplint el carro en el Banc d'Aliments o les parròquies de torn.

En tota aquesta situació de misèria econòmica i decadència moral no s'arriba sense l'actuació i la complicitat de la classe política. Fa molt de temps què el poder descobrir què designant a uns fidels paràsits què s'omplen la boca de paraules com “democràcia”, “parlament”, “representants polítics”, etc., es podia embarcar a qui produïm la autèntica riquesa, essent molt important inculcar aquets “valors” des de joves per que vagin a votar als 18 anys. Si et desmarques d'allò et marquen d'antisistema i de mal ciudatà per no exercitar el teu “dret a vot”. En canvi, l'edat penal l'han fixat als 16 anys, curiós que comencin a reprimir-te i massacrar-te dos anys abans d'atorgar-te aquest “dret tan important”. A més, no entrar en aquest joc està penalitzat, doncs t'arriben a multar si et toca estar present en una taula electoral i no acudeixes. Tot un muntatge on es gasten ingents quantitats de diners en immundes campanyes electorals

on ningú compleix el que promet.

I per finalitzar, si per algun costat se'ls hi escapa algú, com va poder passar durant el 15-M, que el sistema no es preocupi, ja sortirà algú disposat a representar-li, entrant; els Podemos, Cupemos, Robemos, Tergiversemos, Asimilemos i d'altres disposats a decidir per tu encara que tu no vulguis, encara que fugis d'ells com de la pesta.

D'aquesta forma, amb la gran majoria de població ben ensinistrada, qui es quedi fora i protesti per les injustes lleis que aproven, ja se'ls reprimirà amb la llei mordassa o amb detencions arbitràries que manquen d'arguments jurídics. Per això estan els centres d'extermini denominats presons, no pels lladres de guant blanc o sang blava.

Quina paradoxa la de viure en el país amb la menor taxa de violència d'Europa però la que té el major percentatge de població reclusa i les condemnes més llargues del món occidental.

Aquest 1r de Maig, on es commemora l'assassinat de 8 anarquistes en 1886 en Chicago per exigir millores laborals i un món més just, no permetis que ningú et representi. Organizat, treu la teva ràbia, lluita avui i tots els dies.

Pels nostres drets, per la Llibertat.

1º de Mayo

Contra el miedo y la explotación: apoyo mutuo y autogestión

En los dos últimos siglos, y debido al desarrollo industrial, la población fue abandonando el campo, crecieron las ciudades y se produjo un gran aumento de la clase trabajadora ligada a las fábricas y la industria. La lucha de clases, la implantación de los sindicatos, la avaricia de los patronos y la podredumbre de la clase política provocó miles de conflictos laborales. Ni los peores dictadores, ni lo más redomados militares fascistas, ni la iglesia carca y retrógrada pudieron con un pueblo bravo que siempre plantó cara a todo intento de esclavismo y aniquilación. Incluso en tiempos muy duros, como los años del pistolero, la clase obrera hizo frente a la avaricia empresarial y a la represión estatal. Es necesaria esta breve introducción para explicar los momentos actuales.

Con estudios sociológicos y técnicas de lavado de cerebro en masa, el capital sabe perfectamente cuál es el mejor momento para dar la vuelta de tuerca que ponga a la clase trabajadora patas arriba, sin ningún tipo de contestación. Lo que los empresarios llaman crisis, no es ni más ni menos que un intento de establecer un nuevo marco de relaciones laborales donde una parte importante de la población pasará a tener trabajos precarios, siendo necesarios tres o cuatro para poder subsistir. El resto verán una merma de un 20% o un 30 % de sus salarios porque al grito de “que viene el lobo” aceptarán de forma mansa esas rebajas. Y aún contentos, porque ven cómo una capa importante de la población ha caído en el limbo del paro, los desahucios y la desesperación.

Ese mismo pueblo que en otros tiempos consiguió mejoras sociales, primero se ha comido sus ahorros, luego los de sus padres y finalmente ha caído en manos de iglesias, parroquias o cáritas, donde acuden sin ningún pudor a mendigar su sustento. Las viviendas adosadas y los pisos comprados en época de vacas gordas se quedaron por el camino, han vuelto a las manos de los especuladores, que los engañaron concediéndoles hipotecas que era imposible que nadie con dos dedos de frente pudiera afrontar. De golpe se acabaron los créditos, vuelta a casa de los padres –en algunos casos de abuelos– y a vivir de la mísera pensión de sus mayores. Demasiado sufrimiento para tan escasa protesta. Y es que en algunos sectores la capacidad de lucha y rebeldía murió en su juventud, mientras que en otros muchos, acostumbrados a un mundo fácil, a tenerlo casi todo, sin aportar apenas nada, nunca existió.

Otra parte de la juventud está preparada intelectualmente, pero sigue sin saber lo que es la lucha. Después de dos carreras y tres o cuatro másteres, tras comprobar que aquí su futuro era fregar platos y servir en las terrazas a los turistas, han cogido las de Villadiego y han salido

pitando para Europa a países como Francia, Inglaterra o Alemania. Allí en muchos casos también están fregando platos, pero cobran mucho más que aquí.

En un país donde la principal industria es el turismo –se habla de 70 millones de visitantes al año– alguien tenía que ocupar los sectores que ha ido abandonando la población autóctona. La población latina ha ocupado el sector de los camareros y las habitaciones de hotel, dejando para la población subsahariana y magrebí el sector del campo y los invernaderos. En dos o tres años ha tenido lugar “la tormenta perfecta” para los empresarios hoteleros españoles. El terrorismo islamista –que ha golpeado destinos como Túnez, Egipto, Turquía– y la escasez de conflictos en España han hecho que el turismo de playa europeo inunde las costas de la península y las islas. Como consecuencia, las llamadas “kelis” han pasado de tener que hacer siete u ocho habitaciones a realizar la limpieza de veinte, con lo cual les sale una media de dos euros por habitación. Una vez más la avaricia empresarial ha querido acaparar todos los beneficios, no dejando ni las migajas a sus trabajadores. Luego se llenan la boca diciendo que “ellos” crean riqueza.

Para que todas estas esperpénticas situaciones se pudieran producir eran necesarias varias variables. La primera era que los sindicatos oficiales, financiados por el Estado, adormecidos e integrados en un sistema de explotación salvaje, no representaran ningún obstáculo. Eso lo han conseguido desmovilizando y traicionando a los trabajadores y engañándolos con pequeñas manifestaciones y huelgas generales de un sólo día, sabiendo de antemano que al capital no le hace ni cosquillas. Comenzaron no plantando cara cuando se implantaron las ETT, luego siguieron haciendo la vista gorda ante jornadas de 14 horas y rubricando su complicidad en inspecciones de trabajo integradas en la mafia empresarial. Aunque por supuesto, uno de los grandes culpables es la misma clase trabajadora.

La mayoría de los trabajadores de este país desconoce qué es una reivindicación, qué es la acción directa y qué es un sabotaje. Se han olvidado de que las huelgas son una herramienta de lucha para conquistar derechos, que sólo se pueden conseguir si son salvajes e indefinidas, que se convocan para ganarlas, que el Estado y la patronal son nuestros enemigos y que los hemos de combatir si no queremos convertirnos en una clase trabajadora depauperada que se conforma con caer en el agujero de la pobreza y subsistir llenando el carro en el Banco de Alimentos o las parroquias de turno.

A toda esta situación de miseria económica y decadencia moral no se llega sin la actuación y la complicidad de la clase política. Hace mucho tiempo que el Poder descubrió que designando a unos fieles parásitos que se llenan la boca de palabras como “democracia”, “parlamento”, “representantes políticos”, etc., se podía embaucar a quienes producimos la verdadera riqueza,

siendo muy importante inculcar esos “valores” desde jóvenes para que vayan a votar a los 18 años. Si te desmarcas de ello te tachan de antisistema y de mal ciudadano por no ejercer tu “derecho a voto”. En cambio, la edad penal la han fijado a los 16 años, curioso que comiencen a reprimirte y masacrarte dos años antes de otorgarte ese “derecho tan importante”. Además, no entrar en ese juego está penado, pues te llegan a multar si te toca estar presente en una mesa electoral y no acudes. Todo un montaje donde se gastan ingentes cantidades de dinero en inmundas campañas electorales donde nadie cumple lo que promete.

Y para finalizar, si por algún lado se les escapa alguien, como pudo pasar durante el 15-M, que el sistema no se preocupe, ya saldrá alguien dispuesto a representarle. Ahí entran los Podemos, Cupemos, Robemos, Tergiverseamos, Asimilemos y demás entes dispuestos a decidir por ti aunque tú no quieras, aunque huyas de ellos como de la peste.

De esta forma, con la gran mayoría de población bien adiestrada, al que se quede fuera y proteste por las injustas leyes que aprueben ya se les reprimirá con la ley mordaza o con detenciones arbitrarias que carecen de argumentos jurídicos. Para eso están los centros de exterminio llamados cárceles, no para los ladrones de guante blanco o sangre azul.

Qué paradoja la de vivir en el país con la menor tasa de violencia de Europa pero la que tiene el mayor porcentaje de población reclusa y las condenas más largas del mundo occidental.

Este 1º de Mayo, donde se conmemora el asesinato de 8 anarquistas en 1886 en Chicago por exigir mejoras laborales y un mundo más justo, no permitas que nadie te represente. Organízate, saca tu rabia, lucha hoy y todos los días.

Por nuestros derechos, por la Libertad.